

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců

Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **R. V.**
bytem X
zastoupen JUDr. Jiřím Jarošem, Ph.D., advokátem
sídlem Na Pankráci 449/11, Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2024, č. j. 36372/24/5100-41453-713295,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 12. 2024, č. j. 36372/24/5100-41453-713295, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení 42 022,50 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Jiřího Jaroše, Ph.D.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Kraj Vysočina („správce daně“) na základě provedené daňové kontroly doměřil společnosti IMOS Group Vysočina s. r. o. („daňový dlužník“) daň z příjmů právnických osob za část zdaňovacího období od 13. 4. 2016 do 31. 12. 2016 v celkové výši 1 187 120 Kč. Žalobce v rozhodném období působil ve funkci jednatele daňového dlužníka, a proto poté, co se správce daně neúspěšně pokoušel nedoplatky daňového dlužníka vymoci v daňové exekuci, zaslal ručitelskou výzvu žalobci k zaplacení daňového nedoplatku ve výši 1 140 000 Kč podle § 171 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu („daňový řád“). Žalobce totiž jako statutární orgán zadal externímu účetnímu pokyn, aby do účetnictví daňového dlužníka zavedl na účet 389 (dohadná položka pasivní) a souvztažný daňový nákladový účet 518 (ostatní služby) částku 6 000 000 Kč představující údajně očekávané náklady na provize, a to přesto, že musel vědět, že účtované položce neodpovídá žádný skutečný daňově uznatelný náklad. Odvolání žalobce proti výzvě žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

II. Žaloba

2. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí brání žalobou. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2024, č. j. 10 Afs 4/2024-38, podle něhož *„při postupu dle § 171 odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 159 odst. 3 občanského zákoníku nelze za škodu, kterou je člen voleného orgánu povinen právnické osobě nahradit, považovat sám daňový nedoplatek, nýbrž typově například nezákonné vyvedení prostředků ze společnosti, které se až „sekundárně“ projeví v tom, že právnická osoba nebyla s to daň uhradit; je tomu tak například v důsledku povinnosti právnické osoby „vrátit“ neoprávněné odpočty daně z přidané hodnoty, na jejichž vylákání se člen voleného orgánu podílel“*.
3. Daňová povinnost by daňovému dlužníku vznikla tak jako tak, tzn. i v případě, že by daná položka zaúčtována nebyla. Daňovému dlužníku proto nevznikla škoda. Skutečnost, že daňový dlužník nedoplatek v roce 2019 neuhradil, nelze klást k tíži žalobce, neboť ten již funkci jednatele nezastával.
4. V nynější věci nedošlo k nezákonnému vyvedení prostředků z daňového dlužníka, jako je tomu například v důsledku povinnosti „vrátit“ neoprávněné odpočty daně z přidané hodnoty. Částka odpovídající dani zůstala v dispozici daňového dlužníka. Nejednalo se ani o záměr podvést stát na daních či vyvést ze společnosti peněžní prostředky (to plyne i z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 3. 5. 2023, č. j. 14 To 13/2023-713).
5. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že se dopustil porušení péče řádného hospodáře. Žalobce i v tomto ohledu odkazuje na citovaný trestní rozsudek, podle něhož cílem jednání žalobce bylo pouze pro společnost zajistit nové zakázky, což se také podařilo. Současně s vytvořením nákladové dohadné položky na straně daňového dlužníka došlo také k vytvoření opačné výnosové položky na straně společnosti L.R.Trade s.r.o., která byla zohledněna ve výkazech této společnosti. V důsledku toho dle žalobce nedošlo ke vzniku daňového nedoplatku ani k ohrožení zájmu státu na správném výběru daní. Pokud by nákladová dohadná položka zaúčtována nebyla, jednalo by se o porušení předpisů o vedení účetnictví, což by dle žalobce teprve bylo jednáním, jež by bylo v rozporu s péčí řádného hospodáře. K tomu žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž *„bylo-li určité rozhodnutí přijato*

1/2025

korektně, tj. v zájmu společnosti, s patřičnou pečlivostí a s potřebnými znalostmi, není z pohledu péče řádného hospodáře významné, zda bylo pro společnost výhodné, nevýhodné či zda jí přivodilo újmu“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 2. 2022, sp. zn. 27 Cdo 1577/2021). Žalobce ze všech těchto důvodů navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný uvádí, že přestože daňová povinnost je daňovému subjektu stanovena zákonem, představuje doměřená daň způsobenou škodu a pokyn žalobce externímu účetnímu představuje porušení povinnosti. Ke stanovení daně došlo v důsledku jednání žalobce, které bylo v rozporu s požadavkem péče řádného hospodáře a v rozporu se zákonem (žalobce byl právě za toto jednání dokonce odsouzen rozsudky v trestní věci).
7. K námitce, že daňový subjekt by musel daň uhradit tak jako tak, žalovaný uvádí, že doměření daně po provedené daňové kontrole může být pro daňový subjekt překvapivé, v důsledku čehož může pro něj být výrazně obtížnější daň uhradit, na rozdíl od situace, kdy daňový subjekt vede účetnictví řádně a daňovou povinnost sám vyčíslí již v podaném řádném daňovém přiznání. Současně daňovému subjektu v takovém případě přirůstají k dani úroky z prodlení a je stanoveno penále.
8. Dle žalovaného je nepodstatné, zda žalobce současně vyvedl z daňového dlužníka finanční prostředky, nebo ne. Bez ohledu na to, co bylo primárním cílem žalobce, i odkazovaný trestní rozsudek uvádí, že žalobce, vědom si všech souvislostí, záměrně uvedl nereálný náklad do daňového přiznání, čímž došlo ke zkrácení daně.
9. Porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře žalovaný nedovozuje automaticky pouze z toho, že byl žalobce odsouzen. Žalovaný se podrobně zabýval jednáním žalobce, který coby statutární orgán odpovídá za řádně vedené účetnictví právnické osoby a musel vědět o tom, že účtované položce neodpovídá žádný skutečně daňově uznatelný náklad. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobce a duplika žalovaného

10. V replice žalobce uvádí, že § 159 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), nevymezuje pouze rozsah ručení, ale také jeho vznik a zánik. Žalobce z procesní opatrnosti vznáší také námitku promlčení nároku daňového dlužníka na náhradu (údajně) způsobené škody. Právo na náhradu škody se promlčuje v tříleté subjektivní promlčecí lhůtě (§ 609 ve spojení s § 636 občanského zákoníku). Dle žalobce tedy nejpozději dne 24. 5. 2019 (kdy nabyl dodatečný platební výměr právní moci) počala běžet tříletá subjektivní promlčecí lhůta, která uplynula dne 24. 5. 2022. Správce daně s vydáním ručitelské výzvy nemusel vyčkávat na výsledky trestního řízení, neboť všechny potřebné informace měl k dispozici z daňové kontroly. Pokud správce daně vyzval žalobce k úhradě daňového nedoplatku dne 10. 4. 2024, učinil tak po uplynutí subjektivní promlčecí lhůty. Žalobce dále setrvává na své argumentaci, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně odůvodnil naplnění podmínek pro vznik odpovědnosti žalobce za škodu. V zásadě jediným pochybením žalobce jako jednatele bylo, že předpokládanou provizi za budoucí zprostředkované obchodní příležitosti zaúčtoval v podobě dohadné položky jednorázově jako daňově uznatelný náklad.

1/2025

11. Žalovaný v duplice uvádí, že žalobce námitku promlčení neuplatnil v daňovém řízení ani následně ve lhůtě pro podání žaloby. Ani věcně žalovaný nepovažuje námitku za důvodnou, neboť vědomost o tom, že daňovému dlužníkovi byla žalobcem způsobena škoda, získal správce daně až po vydání rozsudků v trestní věci. Subjektivní promlčecí lhůta v daném případě vůbec nepočala běžet, neboť jedinou osobou, která mohla jménem daňového dlužníka uplatňovat náhradu škody po žalobci, byl v době vydání platebního výměru S. H., který ve společnosti od počátku působil jako tzv. bílý kuň. I kdyby však byl nárok na náhradu škody již promlčen, je žalovaný přesvědčen, že žalobcova námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy. Žalobce po svém jednání, za něž byl i odsouzen rozsudky v trestní věci a jehož důsledkem bylo doměření daně, skončil ve své funkci jednatele. Žalovaný dále setrvává na svém závěru, že daňová povinnost stanovená daňovému dlužníkovi v tomto případě představuje způsobenou škodu. Závěr rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2024, č. j. 31 Af 28/2022-58, o tom, že stanovená daň daňovému subjektu může být škodou způsobenou jeho statutárním orgánem, je aplikovatelný i na tento případ, přestože skutkový základ není zcela totožný. Rovněž Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 52 Af 72/2017-45, výslovně uvedl, že ztrátu společnosti spočívající v doměření daně v důsledku porušení povinnosti péče řádného hospodáře lze považovat za škodu vzniklou společnosti. K argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2024, č. j. 10 Afs 4/2024-38, žalovaný nerozporuje, že nynější věc není založena na tom, že by došlo k vyvedení prostředků z daňového dlužníka. V uvedeném rozsudku se však jedná pouze o příklad možné způsobené škody, o vyvedení prostředků ze společnosti nemusí jít za všech okolností.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
13. Žaloba je důvodná.
14. Žalobce namítá, že nárok daňového dlužníka na náhradu způsobené škody je promlčen. Tuto námitku žalobce poprvé uplatnil v replice podané dne 20. 3. 2025. Podle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která činí dva měsíce od oznámení rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno dne 13. 12. 2024.
15. Promlčení je institut původu soukromoprávního, byť se uplatňuje někdy i v právu veřejném. Znakem promlčení je, že nárok se stane nevymahatelným, pokud příslušná osoba (ten, kdo má na základě nároku plnit věřiteli) promlčení namítne, tj. učiní příslušný projev vůle vůči věřiteli. Vzhledem k tomu, že námitka promlčení je v dispozici jedné ze stran (dlužníka), k uplynutí promlčecí lhůty se nepřihlíží z úřední povinnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 1 Afs 30/2011-57, ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 As 4/2015-26, nebo ze dne 22. 5. 2025, č. j. 6 Ads 121/2024-24). Jelikož promlčení nároku soudy ve správním soudnictví nezkoumají z úřední povinnosti (na rozdíl např. od prekluze práva stanovit daň), je žalobce při uplatnění příslušné námítky omezen lhůtou pro podání žaloby. Ta v případě napadeného rozhodnutí uplynula dne 13. 2. 2025. Námitka promlčení byla uplatněna až dne 20. 3. 2025, proto se otázkou promlčení zdejší soud věcně nezabýval.

1/2025

16. Podle § 171 odst. 1 daňového řádu je ručitel povinen zaplatit nedoplatek, pokud mu zákon ukládá povinnost ručení. Správce daně mu tuto povinnost oznámí výzvou, ve které uvede částku stanovené daně, za niž ručitel odpovídá, a zároveň jej vyzve k úhradě ve stanovené lhůtě.
17. Podle § 171 odst. 3 daňového řádu může správce daně výzvu ručiteli vydat tehdy, pokud daňový subjekt nezaplatil nedoplatek, a to i přesto, že byl bezvýsledně upomenut. Výzvu lze vydat také v případě, že se nepodařilo nedoplatek vymoci od daňového subjektu, ledaže je zřejmé, že vymáhání by bylo zjevně bezvýsledné.
18. Podle § 159 odst. 3 občanského zákoníku nenahradí-li člen voleného orgánu právnické osoby škodu, kterou způsobil porušením svých povinností, ačkoli měl tuto škodu uhradit, stává se ručitelem za dluh právnické osoby. Ručí však pouze do výše neuhrazené škody a pouze tehdy, pokud se věřitel nemůže plnění domoci přímo od právnické osoby.
19. Na základě citovaných ustanovení je ručení člena voleného orgánu za dluhy právnické osoby podmíněno kumulativním splněním následujících podmínek: (a) člen voleného orgánu způsobil právnické osobě škodu, (b) tuto škodu způsobil porušením povinnosti při výkonu funkce, (c) škodu nenahradil, ačkoli k tomu byl povinen, a (d) věřitel se plnění na právnické osobě nemůže domoci.
20. Pojmem „škoda“ ve smyslu § 159 odst. 3 občanského zákoníku se v minulosti zabývala soudní rozhodovací praxe. Dovodila, že samotný daňový nedoplatek není škodou, kterou by člen voleného orgánu mohl právnické osobě způsobit, neboť ten je pouhým důsledkem předchozího jednání vedení právnické osoby. Za škodu je nutné považovat „teprve“ zásah do majetkové sféry společnosti, například v podobě neoprávněného vyvedení prostředků, zpronevěry nebo jiného jednání v rozporu s péčí řádného hospodáře, který měl za následek, že právnická osoba neměla dostatek prostředků na úhradu daně. Aby tedy mohlo vzniknout ručení ve smyslu § 171 daňového řádu, je nezbytné postavit najisto, že člen voleného orgánu způsobil svým protiprávním jednáním úbytek majetku právnické osoby, který vedl k nemožnosti uhradit daňový nedoplatek. Správce daně je tedy povinen prokázat příčinnou souvislost mezi porušením povinností člena voleného orgánu a vznikem škody na majetku právnické osoby (viz žalobcem opakovaně zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2024, č. j. 10 Afs 4/2024-38, č. 4620/2024 Sb. NSS).
21. Daňové orgány ve svých závěrech vycházely z toho, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 5. 12. 2022, č. j. 16 T 9/2021-693, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 3. 5. 2023, č. j. 14 To 13/2023-713, uznán vinným ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Toho se žalobce dopustil tím, že „v přesně nezjištěné době na přelomu let 2016 a 2017, nejspíše dne 31. 12. 2016, zadal externímu účetnímu pokyn, aby do účetnictví společnosti IMOS Group Vysočina, s.r.o., zavedl na účet 389 (dohadná položka pasivní) a souvztažný daňový nákladový účet 518 (ostatní služby) částku 6.000.000 Kč, a to přesto, že musel vědět, že účtované položce neodpovídá žádný skutečný daňově uznatelný náklad, neboť při pozdější daňové kontrole oprávněnost zaúčtování dohadné položky před správcem daně odvozoval od údajných očekávaných nákladů na provize pro společnost L. R. Trade, s.r.o., vyplývajících z uzavřené smlouvy o zprostředkování ze dne 1. 6. 2016, podle které měla společnost L. R. Trade, s.r.o., „vyvíjet činnost směřující k tomu, aby druhá strana měla možnost uzavírat smlouvy na svou činnost a dodávky...“, když ve skutečnosti smlouva nevyjadřovala skutečnou vůli stran a pouze zastírala skutečnost, že společnost

1/2025

IMOS Group Vysočina, s.r.o., se bude o část svého zisku dělit se skupinou společností ovládaných A. S., narozen X, což nelze považovat za daňově uznatelný náklad, pasivní dohadná položka s jeho vědomím zůstala součástí rozvahy i v době, kdy společnost IMOS Group Vysočina, s.r.o., podala dne 3. 7. 2017 daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2016, přičemž zaúčtovaná dohadná položka měla přímý vliv na výši nákladů, snížení základu daně a tím snížení konečné výše daňové povinnosti společnosti IMOS Group Vysočina, s.r.o.“

22. Pokud jde o podmínku porušení povinnosti při výkonu funkce, pak jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu nemůže být považováno za odpovědný výkon funkce. Institut péče řádného hospodáře není čistě formálním pojmem. Vyjadřuje určitou míru morální integrity, pečlivosti, odpovědnosti a obezřetnosti, která se od člena voleného orgánu legitimně očekává. Ten je povinen při konkrétním jednání využít dostupné zdroje a na jejich základě zvážit potenciální rizika svého podnikatelského rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2019, č. j. 27 Cdo 844/2018-III). Je tedy zřejmé, že jednání, které naplní skutkovou podstatu trestného činu a vede k odsouzení člena voleného orgánu právnické osoby, je ze své podstaty zpravidla neslučitelné se zákonnými požadavky na řádný výkon funkce. Žalovaný pak porušení povinnosti žalobce jednat s péčí řádného hospodáře nedovozuje pouze z jeho odsouzení, nýbrž z toho, že žalobce coby statutární orgán odpovídá za řádně vedené účetnictví a musel vědět o tom, že účtované položce neodpovídá žádný skutečně daňově uznatelný náklad. Na tyto závěry nemá žádný vliv namítaná motivace žalobce ve skutečnosti daňovému dlužníku pomoci, a nikoliv jej poškodit, ani skutečnost, zda došlo k ohrožení zájmu státu na správném výběru daní.
23. Je zcela nepřipadné argumentovat tím, že žalobce by povinnost jednat s péčí řádného hospodáře porušil tehdy, pokud by danou položku (ke které neexistuje reálný náklad, o čemž žalobce musel vědět) jako náklad nezaúčtoval. Žalobce proto nejednal (slovy žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího soudu) korektně, tj. v zájmu společnosti, s patřičnou pečlivostí a s potřebnými znalostmi. Rovněž není rozhodné, že žalobce nezastával funkci jednatele v době, kdy byla daňovému dlužníku doměřena daň. Podstatné je výhradně to, že žalobce danou funkci vykonával v době, kdy učinil rozhodnutí o zanesení předmětné účetní položky do účetnictví daňového dlužníka. V opačném případě by se člen statutárního orgánu snadno vyhnul odpovědnosti pouze tím, že následně přestane svou funkci vykonávat.
24. Zdejší soud však shledal důvodnou námitku, že daňové orgány neprokázaly, že žalobce způsobil daňovému dlužníku škodu. Správce daně v ručitelské výzvě k této otázce uvedl, že vzniklou škodou je újma na jmění obchodní korporace, jež spočívá ve zvýšení závazků, v daném případě závazků veřejnoprávních – na daních. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že daňovému dlužníku byla doměřena daň ve výši 1 140 000 Kč, což představuje škodu, neboť při řádně vedeném účetnictví by k doměření daně správcem daně nemuselo dojít. Pokud by žalobce nedal zmíněný pokyn k zaúčtování dohadné položky, musel by daňový dlužník uhradit předmětnou daň tak jako tak. Žalovaný má však za to, že žalobce zcela opomíjí skutečnost, že doměření daně po provedené daňové kontrole může být pro daňový subjekt překvapivé a může být pro něj obtížnější daň uhradit, na rozdíl od situace, kdy daňový subjekt řádně vede účetnictví a svou daňovou povinnost si řádně sám vyčíslí již v podaném daňovém přiznání. Současně daňovému subjektu v takovém případě přirůstají k dani úroky z prodlení. Dodatečným platebním výměrem bylo navíc po provedené daňové kontrole daňovému subjektu kromě doměřené daně stanoveno penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 20 % z částky doměřené daně. Ke vzniku tohoto příslušenství

1/2025

daně by přitom nedošlo, pokud by byla daň stanovena ve správné výši již na základě řádného daňového přiznání.

25. Jak ovšem plyne ze shora zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2024, č. j. 10 Afs 4/2024-38, samotný daňový nedoplatek není škodou ve smyslu § 159 odst. 3 občanského zákoníku. Za škodu je nutné považovat „teprve“ zásah do majetkové sféry společnosti, například v podobě neoprávněného vyvedení prostředků, zpronevěry nebo jiného jednání v rozporu s péčí řádného hospodáře, který měl za následek, že právnícká osoba neměla dostatek prostředků na úhradu daně. Aby tedy mohlo vzniknout ručení ve smyslu § 171 daňového řádu, je nezbytné postavit najisto, že člen voleného orgánu způsobil svým protiprávním jednáním úbytek majetku právnícké osoby, který vedl k nemožnosti uhradit daňový nedoplatek. Uvedené závěry se dle zdejšího soudu uplatní také v případě příslušenství daně (tj. zejména úroku z prodlení a penále) a bez ohledu na to, do jaké míry je doměření daně po provedené daňové kontrole pro daňového dlužníka „překvapivé“. Volený orgán totiž neodpovídá daňovému subjektu za škodu vždy, když je daňovému subjektu doměřena daň, se kterou je nedílně spojena povinnost uhradit penále, přičemž v případě řádného tvrzení daně a vedení účetnictví by tato povinnost nevznikla.
26. Zdejší soud připouští, že závěry žalovaného (přes dílčí skutkové odlišnosti) podporují úvahy obsažené v rozsudcích Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2024, č. j. 31 Af 28/2022-58, a Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 5. 6. 2018, č. j. 52 Af 72/2017-45. V prvně zmíněné věci ovšem žalobní argumentace spočívala v tvrzení, že daňový nedoplatek vůbec pojmově nemůže být škodou (což je zjevně chybné východisko). Zejména však dané rozsudky nijak nezohlednily (vzhledem k časovým souvislostem patrně ani nemohly) opakovaně zmiňovaný rozsudek desátého senátu Nejvyššího správního soudu, který vyslovené závěry významně korigoval. A byť je vyvedení prostředků z daňového dlužníka zmiňováno pouze jako příklad (nikoliv nezbytná podmínka) možné způsobené škody, je zdejší soud přesvědčen, že pro prokázání vzniku ručení musí daňové orgány (mimo konstatování porušení povinnosti péče řádného hospodáře vedoucí k doměření daně) popsat souvislost mezi jednáním statutárního orgánu (které z povahy věci nejprve vede k obohacení daňového subjektu) a neschopností daňového subjektu následně doměřenou daň uhradit.
27. Daňové orgány se však v nynější věci otázkou, zda jednání žalobce mělo souvislost s tím, že daňový dlužník nemohl uhradit daňový nedoplatek (např. vyvedením prostředků, zpronevěrou nebo jiným jednáním), vůbec nezabývaly. Ve svých úvahách o vzniku škody ustaly na tom, že daňovému dlužníku byla doměřena daň včetně příslušenství, což pro něj mohlo být překvapivé. V bodě 18 vyjádření k žalobě pak žalovaný výslovně konstatuje, že *„na výše uvedeném nic nemění ani argumentace žalobce, že nedošlo k nezákonnému vyvedení prostředků z daňového subjektu a po zaučtování dohadné daňové položky částka odpovídající dani zůstala v dispozici daňového subjektu“*. Daňové orgány proto neprokázaly jednu z podmínek vzniku ručitelského závazku žalobce, tj. že žalobce způsobil daňovému dlužníku škodu.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Zdejší soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným výše (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před

1/2025

soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a na právní zastoupení. Zástupce žalobce učinil 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky) po 10 300 Kč podle § 7, § 10b odst. 5 písm. a), a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3 režijní paušály po 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce vykonává advokacii jako společník společnosti, která je plátcem DPH, je třeba náklady řízení (vyjma soudního poplatku) zvýšit o částku odpovídající 21% sazbě daně. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 42 022,50 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Jiřího Jaroše, Ph.D.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. července 2025

David Raus v.r.
předseda senátu